

KO JE KO

Branko Anđić (Beograd, 1952), pisac, prevodilac, profesor književnosti i novinar. Diplomirao je na Odseku za opštu književnost i teoriju Filološkog fakulteta u Beogradu. Jedan od pokretača i urednika časopisa za svetsku književnost *Pismo* i nekadašnji član uredništva *Književnih novina*. Od 1990. godine živi u Buenos Ajresu. Objavio je prozne knjige: *Posle svirke* (1983), *Lavica liže rane* (1989), *Kao iz kabla* (2003), *Ovo je istinita priča* (2007), *Velicina sveta* (2008, prerađeno izdanje 2020), *Play Back* (2012), *Teški metal* (2014), *Veliko spremanje* (2017), *Dnevnik međuvremena 2000–2020* (esejistika, 2021) i *Tajna agencija nove Jugoslavije* (2021). Priredio je nekoliko antologijskih izbora pripovedaka sa područja Latinske Amerike, a prevodio je dela nekih od najznačajnijih latinoameričkih, španskih i severnoameričkih pisaca kao što su Horhe Luis Borges, Mario Vargas Ljosa, Gabrijel Garsija Markes, Hose Donoso, Karlos Fuentes, Ana Marija Šua, Liliana Her, Pedro Huan Gutjeres, Hose Ortega i Gaset, David Sedaris, Isidoro Blajsten i David Bezmozgis. Dobio je 2011. godine Nagradu „Miloš Crnjanski“ koju dodeljuje Vlada Republike Srbije. Živi u Beogradu.

Dragan Babić (1987, Karlovac), osnovne, master i doktorske studije završio na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Bavi se eseistikom i književnom kritikom, glavni je urednik časopisa *Dometi* i programski urednik Somborskog književnog festivala. Objavio je dve zbirke Tviter priča (2014. i 2017) i studiju *Imperativ novuma: Prvi svetski rat u srpskoj i angloameričkoj međuratnoj prozi* (2021), priredio knjigu *Proza o prozi: fragmenti o kratkoj priči* Davida Albaharija (2017), antologiju *Sićušne priče: srpska mikropriča* (2021) i panoramu *Poslednja Atari generacija: panorama novosadskih prozaista generacije osamdesetih* (2021). Živi u Novom Sadu.

Gojko Božović (1972, Pljevlja), pesnik, književni kritičar, esejista i izdavač. Bavi se priređivačkim i uredničkim radom. Osnivač je i glavni urednik Iz-

davačke kuće „Arhipelag“ (2007) i Beogradskog festivala evropske književnosti (2017). Knjige pesama: *Podzemni bioskop* (1991), *Duša zveri* (1993), *Pesme o stvarima* (1996), *Arhipelag* (2002), *Elementi* (2006), *Obližnja božanstva* (2012), *Mapa* (2017), *Tiha zverka podneva* (izabrane pesme i hronike, 2019) i *Dok tonemo u mrak* (2021). Knjige eseja: *Poezija u vremenu. O srpskoj poeziji druge polovine 20. veka* (2000), *Mesta koja volimo. Eseji o srpskoj poeziji* (2009), *Književnost i dani* (2018), *Kraljevstva bez granica. Eseji o srpskoj poeziji XX i XXI veka* (2019) i *Igračke sudbine. Eseji o srpskoj književnosti XIX–XXI vek* (2020). Nagrade za poeziju: „Matićev šal“, „Branica Cvetković“, „Đura Jakšić“, „Branko Ćopić“, „Europa Giovanni International Poetry Prize“, „Kočićevo pero“ i „Kočićevo knjiga“. Nagrada za esejistik: „Borislav Pekić“. Dobitnik je priznanja „Vitez poziva“ (2019) za rad u oblasti kulture, književnosti i izdavaštva. Poezija i eseji Gojka Božovića prevedeni su na engleski, francuski, nemački, italijanski, ruski, španski, holandski, danski, portugalski, češki, mađarski, slovački, poljski, rumunski, bugarski, ukrajinski, slovenački i makedonski jezik. Živi u Beogradu.

Tihomir Brajović (1962, Podgorica), redovni profesor na Katedri za srpsku književnost sa južno-slovenskim književnostima Filološkog fakulteta u Beogradu. Bavi se književnom istorijom, kritikom i teorijom književnosti. Živi u Beogradu. Objavljene knjige: *Kontroverzni metatekst* (1992), *Poetika žanra* (1995), *Reči i senke* (1997), *Od metafore do pesme* (1998), *Teorija pesničke slike* (2000), *Oblici modernizma* (2005), *Identično različito* (2007), *Kratka istorija preobilja* (2009), *Zaborav i ponavljanje* (2009), *Fikcija i moć* (2011), *Komparativni identiteti* (2012), *Narcisov paradoks* (2013), *Groznica i podvig* (2015), *Pedaškoška fikcija* (2019), *Tumačenje lirske pesme* (2022).

Radojica Bunčić (1974, Pakrac), Piše poeziju, prozu, kolumne i novinske članke. Objavljivao u časopisima, periodici, zastupljen u antologijama po-

ezijske. Autor umetničko-edukativnog koncepta „Muzej nasilja“. Objavljene knjige: *Dobra voda* (Godišnji letopis književnog kluba Srpskog kulturnog centra Vukovar, *Pet soneta o smrti i ljubavi*, Vukovar 1994), *Zadaci iz marljivosti* (grupa autora, 2000), *Daleko od očiju ostalih* (2000), *Dnevnik 2000* (grupa autora, 2001, Šestoapriliska nagrada grada Beograda za najbolju knjigu).

Ivana Gibova (1985) je završila Slovački jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Prešovu. Debitovala je 2013. godine zbirkom kratkih priča *Usadenina*, koja je priznanje dobila još kao rukopis, ali i nakon objavljivanja, pošto je pobedila u anketi Debi godine. Neke priče iz ove zbirke prevedene su na nemački i engleski. Njenu novelu *Bordeline* (2014) insceniralo je bratslavsko pozorište „Stoka“ i praško pozorište „Nekroteatro“. Knjiga *Barbora, boch & katarzia* bila je među deset najboljih u nominaciji za čuvenu slovačku književnu nagradu Anasoft litera 2017, a njena poslednja knjiga *Eklektik Bastard* takođe se našla u najužem izboru za istu nagradu za 2021.

Radmila Gikić Petrović (1951, Vrbas), piše prozu. Objavljene knjige: *Otvorite Jelenine prozore* (1978), *Namaste, Indijo* (1984; putopisna proza, prevedena na rusinski 1986), *U Fruškoj gori 1854* (1985; dnevnik Milice Stojadinović Srpkinja), *Milica–Vuk–Mina* (1987), *Razgovori o Indiji* (1989), *Prepiska Milice Stojadinović Srpkinja sa savremenima* (1991), *Iskustva proze* (1993; razgovori sa proznim piscima), *Tokovi savremene proze* (2002; razgovori sa proznim piscima), *U potrazi za glavnim junakom* (2003; priče), *Srpkinjin krug kredom*, (2006; pesme i proza posvećeni Milici Stojadinović Srpkinji), *Bibliografija radova o Milici Stojadinović Srpkinji* (2007), *Dnevnik Anke Obrenović* (2007), *Likovi u Dnevniku Anke Obrenović* (2007), *Zdravo, Indijo* (2008), *Život i književno delo Milice Stojadinović Srpkinja* (2010), *Stara priča* (2013, priče), *Koreja post scriptum* (2014), *A gde je Čehov? – razgovori o prozi* (2015), *Vijetnam i devet zmajeva* (2016), *Kritika pamćenja* (2017), *Kubanske prijateljice* (2020) i *Dnevnik Anke Obrenović (1836–1838)* (2021). Dobitnica je nagrada: „Slobodna Vojvodina“, „Iskra kulture“, „Povelja za višegodišnji stvaralački i naučni doprinos“, „Medalja kulture za očuvanje kulturnog nasleđa“, „Ljuba Nenadović“. Živi u Novom Sadu.

Vladislava Gordić Petković (1967, Sremska Mitrovica), redovna profesorka engleske i američke književnosti na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu, gde drži kurseve iz oblasti šekspirologije i savremenog angloameričkog proznog stvaralaštva. Bavi se književnom teorijom i istorijom, književnom kritikom, publicistikom i prevođenjem sa engleskog. Magistrirala je na prozi Rejmonda Karvera na Filološkom fakultetu u Beogradu godine 1994, a doktorirala na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu 1998. na temi „Priča i pripovedanje u kratkoj prozi Ernesta Hemingveja“. U najviše akademsko zvanje, zvanje redovnog profesora, izabrana je u oktobru 2008. godine. Piše studije, eseje, književnu kritiku i prevodi s engleskog (S. Džouns, E. Biti, E. Bardžis, E. Hemingvej, V. Šekspir, V. Alen i dr.). Objavljene knjige: *Sintaksa tišine: poetika Rejmonda Karvera* (1995), *Hemingvej – poetika kratke priče* (2000) *Korespondencija – tokovi i likovi postmoderne proze* (2000), *Virtuelna književnost* (2004), *Književnost i svakodnevnica* (2007), *Virtuelna književnost II* (2007), *Na ženskom kontinentu* (2007) *Formatiranje* (2009), *Mistika i mehanika* (2010) *Uvod u rodne teorije (udžbenik, grupa autora)* (2011). Živi u Novom Sadu.

Maja Erdeljanin (1971, Novi Sad), osnovne i master studije završila je na odseku za slikarstvo na Akademiji umetnosti u Novom Sadu. Bavi se slikarstvom, izlaže samostalno i grupno širom Srbije i Evrope, učestvuje u radu profesionalnih likovnih udruženja, kolonija i simpozijuma. Uređivala je programe i rad nekoliko galerija, a od 2005. godine je likovna urednica u KCNS. Objavila je sledeće knjige: *Naglas* (2005), *La razglednica* (2006), *Slika grada – Novi Sad u likovnim umetnostima 18–21. veka* (koautori Sava Stepanov i Vladimir Mitrović, 2009) i *Der Dnevnik* (2013). Ciklus slika i priča *Dragi dnevniče* započet je 2006. godine i do sada broji više od 500 radova. I dalje je u procesu nastajanja. Živi u Novom Sadu.

Dorđe M. Đurđević (1994, Kragujevac), istraživač-pripravnik i doktorand na Filološko--umetničkom fakultetu. Objavio je više naučnih radova i prevod altermodernističkog manifesta. Godine 2017–2018. držao je jednosemestralni kurs Realioznawstwo (Srpska kultura i običaji), kao i vežbe na predmetima vezanim za studije srpskog jezika kao

stranog na Katedri za srpsko--hrvatsku filologiju Instituta za slavistiku Univerziteta u Vroclavu (Poljska). Predmet njegovih interesovanja jeste teopoetika, posebno angelologija i mariologija u književnosti.

Mina Đurić (1987, Beograd) radi kao docent na Katedri za srpsku književnost sa južnoslovenskim književnostima Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu. Doktorsku disertaciju *Modernizacija srpske proze 20. veka u odnosu na stvaralačku recepciju književnog dela Džejsma Džojse* odbranila je na Filološkom fakultetu 2017. godine. Glavne oblasti interesovanja su komparativna, interdisciplinarna i intermedijalna izučavanja srpske književnosti 20. i 21. veka u kontekstu svetske književnosti, književna hermeneutika, književne teorije i dr. Objavila je više desetina naučnih radova u publikacijama nacionalnog i međunarodnog karaktera, koautor je nekoliko čitanki za srednje škole, izvršni urednik izdanja Vukove zadužbine na nemačkom, ruskom, francuskom, engleskom jeziku, urednik izbora iz poezije Vaska Pope, izbora iz proze Dragoslava Mihailovića, priređivač i prevodilac knjige Roberta Hodela *Reči od mramora: Dragoslav Mihailović – život i delo*, jedan od autora trojezične digitalne izložbe *Vuk i Nemci* (na srpskom, engleskom i nemačkom jeziku), jedan od autora knjige *Slovenska susretanja: jug i zapad*, objavljene na Institutu za zapadnoslovenske i južnoslovenske jezike Univerziteta u Varšavi i dr.

Nina Živančević (1957, Beograd), spisateljica i prevoditeljka. Objavila je sledeće knjige poezije: *Pesme* (1982), *Mostovi koji rastu* (1984), *Gledajući knjige nezavisnih izdavača* (1985), *Duh renesanse* (1989), *Pesnički divan* (1995), *Minotaur i lavirint* (1996), *Slovo Pi* (2004), *Krajem veka* (2006), *Isceljenje* (2011) i *Umetnost hvatanja bumeranga: izabrane i nove pesme* (2013). Knjige proze: *Vizantijske priče* (1995), *Prodavci snova* (2000), *Kao što već rekoh* (2002), *Orfejev povratak* (2003), *Krajem veka* (2006), *Ono što se pamti* (2017), kao i knjigu razgovora *Iznenadni blesak* (2009) i studiju *Crnjanski i njegov čitalac: (recepcija Crnjanskovog dela u svetu)* (2012). Poezija i proza prevedena joj je na više svetskih jezika. Priredila je i prevela antologiju američke poezije *Novi Glasovi*

i prevela *Priče o običnom ludilu* Čarlsa Bukovskog, *Težinu i blagorodnost* Simon Vej i dr. Živi u Parizu.

Slobodan Zubanović (1947, Beograd), piše pesme, eseje i studije. Knjige pesama: *Kupatilo* (1973), *Iz zaostavštine* (1982), *Domaći duh* (1983), *Reporter* (1986), *Strategija lirike* (1992), *Sarkofag* (1998), *Save as* (2005), *Dorčolski diskont* (2006), *Kad budem imao 64 godine* (izbor, 2008), *Soneti sa sela* (2009), *Treba li bi to da pročitaš* (2013), *Starac i pesme* (2015) i *Ogledi oko stola* (2018). Knjige eseja, putopisa, razgovora, priča i studija: *Deset pesama – deset razgovora* (koautor M. Pantić, 1992), *Skok preko senke* (1995), *Drum za Kareju* (1998), *More oko Beograda* (2005), *Slik* (2005), *Atlas o Crnjanskom* (2007), *U tri i deset za Rumu* (2011). Priredio više knjiga. Pesme su mu prevedene na engleski, ruski, francuski, italijanski, nemački, poljski, rumunski, beloruski, kineski, švedski, slovenački i makedonski jezik. Zastupljen je u mnogim antologijama poezije. Dobitnik je Nagrade „Branko Miljković“ (2016), Zmajeve nagrade (2009), Nagrade „Desanka Maksimović“ (2007), Disove nagrade za sveukupno pesničko delo (2005), nagrada „Vasko Popa“ (1998), „Milan Rakić“ (1986), „Isidora Sekulić“ (1983), Nolitove nagrade (1995), kao i posebnog priznanja za vrhunski doprinos nacionalnoj kulturi Republike Srbije (2010). Živi u Beogradu.

Dejan Ilić (1961, Travnik), od 1969. živi u Beogradu, završio italijanski jezik i književnost. Objavio sledeće knjige poezije: *Figure* (1995), *U boji bez tona* (1998), *Lisabon* (2001), *Duvanski put* (2003), *Kvart* (2005), *Iz vikenda* (2008), *Linije bega* [izabrane pesme 1995–2008] (2011), *Katastar* (2013), *Dolina Plistos* (2017) i *Kamperplac* (2021). Bavi se književnim prevodjenjem. Za svoju poeziju i prevodjenje poezije dobio nagrade „Đura Jakšić“, „Branko Miljković“, „Meša Selimović“ i „Miloš N. Đurić“.

Miroslava Kadlečik (Novi Sad), bavi se prevodjenjem preko dvadeset godina, a u poslednjih desetak godina usmerila se na prevod sa slovačkog na srpski. Kao prevodilac i titler preko sedam godina sarađivala je sa Radio-televizijom Vojvodine. Objavljivala je prevode u *Letopisu Matice srpske* i *Stanju stvari*, a prevodi na slovački u časopisu *Vzlet*. Pored prevodjenja je, kao novinar, svoje članke na srpskom objavljivala na internet stranici RTV-a i u

Dnevniku, a tekstove na slovačkom u časopisu *Nový život i Hlas ľudu*, a od 2013. godine je član Udruženja novinara Srbije. Napisala je scenario za neverbalnu radio-dramu pod nazivom *Granica trpljenja*, koja je 2013. godine snimljena i emitovana na Radio Novom Sadu u režiji Slobodana Govorčina.

Ivana M. Kršmanović (1977), profesor engleskog jezika struke na Katedri za društveno-humanističke nauke Fakulteta tehničkih nauka u Čačku. Doktorirala je iz oblasti engleske književnosti 2016. godine na Univerzitetu u Beogradu. Objavljuje stručne i naučne radove iz oblasti engleskog jezika, književnosti i kulture, ali piše i o savremenoj srpskoj književnosti. Objavila zbirku pesama *Iza jutra* 1996. godine.

Bojan Marković (1985, Užice), diplomirao je, masterirao i doktorirao na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Objavio je pesničku knjigu *Riba koja je progutala svet* (2013). Zajedno s Tamarom Mitrović autor je zbirke tekstova i motiva o lektiri i čitanju *Piknik za lrmu* (2017). U okviru izdavaštva Doma kulture Studentski grad uređuje pesničku ediciju „Svoja struja“. Očekuje se publikovanje autorove druge pesničke knjige *Taumatrop*. Pored poezije piše esej i kritiku. Bavi se naučnim radom. Zaposlen je na Učiteljskom fakultetu Univerziteta u Beogradu u zvanju docenta.

Marija Nenezić (Beograd), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu na Grupi za srpsku i opštu književnost. Urednica je u redakciji za kulturu RTS-a. Živi u Beogradu.

Dušan Pajin (1942, Beograd), filozof i estetičar, profesor univerziteta. U svom naučnom radu bavi se prevashodno umetnošću, filozofijom i kulturom dalekog Istoka. Diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Beogradu 1968, a doktorirao u Sarajevu 1978. godine. Prve tekstove počeo da objavljuje 1963. u *Studentu* (likovne kritike i eseje). Od tada objavio više od 500 bibliografskih jedinica – studije, članke, kritike i prikaze – u našim i stranim časopisima (Engleska, SAD, Kina, Francuska itd.), kao i dvanaest knjiga iz oblasti istorije kulture i filozofije umetnosti, kao i zbirku poezije na kineskom. Priredio je dvanaest knjiga, uključujući *Antologiju jugosloven-*

ske poezije – 1950–95 (objavljena kineskom – 1997, Tajpej, 1998, Peking). Bavi se i slikarstvom. Radio je kao urednik u „Nolitu“, a bio je i glavni urednik časopisa *Kulture Istoka* (1983–1992). Od 1994. je vanredni profesor, a u periodu 1999–2009, redovni profesor Fakulteta likovnih umetnosti u Beogradu za predmet Filozofija umetnosti. Od 2009. godine je u penziji. Živi u Beogradu.

Ljiljana Popović Anđić (1962–2019, Beograd), književni prevodilac, pesnikinja, profesor ruskog, italijanskog, španskog i portugalskog jezika, umetnički fotograf, rođena je u Beogradu gde je živela do 1990, kada se sa suprugom preselila u Buenos Ajres, da bi se godinu dana pre svoje prerane smrti oboje vratili 2018. u Beograd. Osim Filološkog fakulteta u Beogradu, završila je postdiplomske studije ligvistike za profesore jezika i književnosti u Buenos Ajresu (Lexis) i studije portugalskog jezika u Centru za brazilske studije, u istom gradu. Profesionalno se najviše bavila književnim prevodilaštvom i profesurom jezika, ali i analizom medija i saradnjom u srpskim književnim glasilima, gde je pretežno objavljivala prevode pesama sa italijanskog i i povremeno sopstvene pesme i prikaze. U razdoblju od 2003. do 2018, bila je ko-urednica biblioteke novog hispanoameričkog romana „Boleró“, izdavačke kuće „Laguna“. Zajedno sa suprugom Brankom Anđićem, autor je i prevodilac *Antologije savremene argentinske pripovetke* (2001, 2012), *Antologije savremene hispanoameričke pripovetke* (2000), izbora *Otkaçene priče Latinske Amerike* (2008) i antologije hispanoameričke pripovetke 21. veka, *Budući klasici* (u pripremi). Prevela je više desetina proznih knjiga uglednih hispanoameričkih autora poput Marija Vargasa Ljose, Giljerma Kabre-Infantea, Mempa Ćardinelića, Giljerma Martinesa, Lujsa Sepulvede, H.L.Borhesa, Isidora Blajstena, Osvalda Sorijana, Markosa Aginisa, Huana Viljora, Davida Toskane, Laure Restrepo, Horhea Franka, Fernanda Valjeha, Leonarda Padure, Santjaga Ronkaljola, Karlosa Kasteljanosa Moje, Samante Šveblin, Karle Guelfenbajna, Rodriga Fresana itd.

Borislav Radović (1935, Beograd – 2018, Beograd), pesnik, esejista, prevodilac. Završio je studije opšte književnosti sa teorijom na Filološkom fakultetu u Beogradu. Veći deo radnog veka proveo

je kao urednik u izdavačkoj delatnosti. Od 1952. kada je kao srednjoškolac počeo objavljivati stihove, bavio se književnošću i prevodilaštvom. Bio je funkcioner Centralnog komiteta Saveza komunista Srbije. Smatra jednim od najznačajnijih srpskih pesnika dvadesetog veka. Dela: zbirke pesama – *Poetičnosti* (1956), *Ostale poetičnosti* (1959), *Maina* (1964), *Bratstvo po nesanici* (1967), *Opisi, gesla* (1970), *Izabrane pesme* (1979), *Pesme 1971–1982* (1983), *Izabrane pesme 1954–1984* (1985), *Trideset izabranih pesama* (1985), *Pesme 1971–1991* (1991), *Pesme* (1994), *Pesme* (2002), *Četrdeset dve izabrane pesme* (2007); eseji – *Rvanje s anđelom i drugi zapisi* (1996), *O pesnicima i o poeziji* (2001), *Neke stvari* (2001), *Čitajući Vergilija* (2004), *Još o pesnicima i o poeziji* (2007). Nagrade i priznanja: Brankova nagrada, Oktobarska nagrada, Nolitova nagrada, Zmajeva nagrada, Nagrada „Branko Miljković“, Nagrada Željzare Sisak, Nagrada Disovog proleća, Kruna despota Stefana Lazarevića, Nagrada „Vasko Popa“, Nagrada „Ramonda Serbica“, Belodvorska rozeta, Nagrada „Miloš N. Đurić“, Nagrada „Desanka Maksimović“, Žička hrisovulja, Nagrada „Đorđe Jovanović“.

Draginja Ramadanski (1953, Senta), arhivist, profesor ruske književnosti u penziji, prevodilac sa ruskog i mađarskog jezika. Objavljuje radove u domaćim, ruskim i mađarskim književnim časopisima. Objavila knjige: *U potrazi za figurama* (proza u šest ruku, 2012), *Parodijski plan romana Dostojevskog* (doktorska disertacija 1991; 2013) *Sneško u tropima* (translatološki eseji, 2013), *Ili ne* (autobiografski eseji, 2018). Autor antologije ruske ženske poezije *Uzvodno od suza* (2009). Prevela je pedeset knjiga lepe književnosti. Dobitnica je više nagrada: Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (2002), Nagrada 9. Međunarodnog salona knjiga „Laza Kostić“ za prevod (2003), Nagrada Udruženja književnika prevodilaca Srbije „Miloš N. Đurić“ za prevod godine (esejistika, 2004), Nagrada za prevod sa mađarskog Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Nagrada Društva književnika Vojvodine za prevod godine (drugi put, 2013), nagrada na konkursu „Stevan Sremac – bal u Elemiru“ (2020). Živi u Senti.

Žarka Svirčev (1983, Senta), naučna je saradnica u Institutu za književnost i umetnost u Beogradu.

Osnovne i master studije je završila na Odseku za srpsku književnost na Filozofskom fakultetu u Novom Sadu. Doktorirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Objavila je naučne monografije: *„Ah, taj identitet!“ – Dekonstrukcija rodnih stereotipa u stvaralaštvu Dubravke Ugrešić* (2010), *Vinaverova književna republika* (2017), *Portret prethodnice: Draga Dejanović* (2018) i *Avangardistkinje – Ogledi o (srpskoj) ženskoj avangardnoj književnosti* (2018).

Srđan Srdić (1977, Kikinda), diplomirao je na Katedri za opštu književnost i teoriju književnosti na Filološkom fakultetu u Beogradu. Na istom fakultetu je odbranio doktorsku tezu *Odnos fikcije i stvarnosti u Džonatana Svifta*. Zaposlen je u Gimnaziji „Dušan Vasiljev“ u Kikindi i na mestu koordinatora istoimenog severnobanatskog Centra za talente. Volonterski uređuje deo književnog programa za potrebe Narodne biblioteke „Jovan Popović“ iz Kikinde, pri kojoj je oformio Radionicu kreativnog čitanja. Glavni je urednik međunarodnog festivala kratke priče *Kikinda Short*. S Vladimirom Arsenićem vodi Radionicu kreativnog pisanja u Beogradskom čitalištu, a zajedno su i osnivači izdavačke kuće „Partizanska knjiga“. Radio je u redakcijama više književnih časopisa, a poslednjih nekoliko godina aktivno se bavi uredničkim poslom, specifično regionalnom i anglosaksonskom prozom. Jedan je od pobednika konkursa za najbolju neobjavljenu priču internet sajta www.bestseler.net, a dobitnik je i prve nagrade za prozu na konkursu zrenjaninskog časopisa „Ulaznica“ (2007), stipendije Fonda „Borislav Pekić“, te nagrada „Biljana Jovanović“ i „Edo Budiša“. Objavio je romane *Mrtvo polje* (2010), *Satori* (2013), *Srebrna magla pada* (2017) i *Ljubavna pesma* (2020), zbirke priča *Espirando* (2011) i *Sagorevanja* (2014), kao i knjigu eseja *Zapisi iz čitanja* (2014).

Ljiljana Šop (1950, Bosanska Gradiška), diplomirala je na Filološkom fakultetu u Beogradu. Od 1976. godine bila je urednica u „Književnim novinama“, a od 1994. godine glavna i odgovorna urednica izdavačke delatnosti u „Srpskoj reči“ i urednica pojedinačnih izdanja u mnogim izdavačkim kućama širom zemlje. Od 1997. do 2000. godine bila zamenica Sekretara za kulturu i Sekretar za informisanje Skupštine grada Beograda. Od 2004. do 2007. godine bila je državni sekretar u Ministarstvu kulture

i medija Republike Srbije. Od 1974. objavljuje u književnim listovima i časopisima mahom književnu kritiku, eseje, putopise, kolumne... Autorka je šest knjiga i više od hiljadu bibliografskih jedinica u periodici. Knjige: *O naivnosti i nevinosti* (1995), *Velika*

šetnja (1997), *Uspon do smrti* (1999), *Pisanje uz vetar* (2002), *Ekstaza s predumišljajem* (2003), *Oslonjeni na prazninu* (2009). Dobitnica je nagrada „Milan Bogdanović“, „Dragiša Kašiković“ i „Zlatni beočug“. Živi u Beogradu.